

Оксана Закидальська

Oksana Zakydalsky

Хто знав Оксану Закидальську то скаже, що в першу чергу це була людина праці, добровільної праці яка зробила великий вклад в розбудову українського життя в Канаді. Оксана була скарбницею знання, інтелігентною, творчою особистістю. Працювала Вона з самовідданістю і витривалістю, була легка до співпраці, погідної вдачі, життєрадісна, щира і все доброї гадки. Такою Вона нам запам'яталась і такою будемо зберігати її в нашій пам'яті. Вічна пам'ять.

Оксана Закидальська тісно пов'язана з Українсько-Канадським Дослідчо-Документаційним Центром (УКДДЦ), від 1989 року як доброволець, а від 1993 року також як і член Дирекції. В архіві УКДДЦ зберігаються архівні матеріали які придбала Оксана. Вона опрацювала ряд дослідчих проєктів і перевела понад 30 інтерв'ю з визначними особами тогочасного українського суспільства такими як Іван Кедрин-Рудницький (визначний український діяч в Україні і на еміграції-редактор часопису Свобода) ; Данило Шумук (дисидент); Тиміш Білостоцький (педагог, пластовий діяч); Іван (John) Яремко (перший україноканадець депутат кабінету міністрів Онтаріо); і інші.

Оксана Закидальська з Іваном Кедрин-Рудницьким

Переведення інтерв'ю з Іваном Яремком

Особливу увагу вона присвятила записанню і опрацюванню інтерв'ю з українцями, що служили в збройних силах Канади під час Другої Світової Війни. Виготовила з тих інтерв'ю монтаж, який був висвітлений на першому Ukrainian Heritage Day of Ontario 2011. Майже десять років пізніше ці записи стали спонукою і основою до створення фільму “A Canadian War Story” а в комітеті над його появою невпинно працювала Оксана Закидальська.

Одним із проєктів УКДДЦ було виготовлення фільму “Between Hitler and Stalin. Ukraine in World War II the Untold Story” . Оксана Закидальська була спів відповідальна за скрипт цього фільму який вийшов 2003 р.

Завдяки Оксані Закидальській в часописах : Ukrainian Weekly, Сводода, Новий Шлях і Гомін України, на протязі понад 20 років своєчасно появлялися новини про діяльність УКДДЦ завдяки яким УКДДЦ все був в центрі уваги української громади.

Конгрес Українців Канади (КУК) нагородив Оксану Закидальську двічі за її провідницьку працю в українській громаді “UCC Leadership Award 2013 і 2016”.

З нагоди 40 ліття УКДЦ, Оксана Закидальська отримала ГРАМОТУ признання і подяки за вклад в розбудову УКДЦ.

Попри добровільну працю в УКДЦ Оксана Закидальська була активною в Пласті як виховниця, провідниця і організаторка прогульок з молоддю, а також виготовляла виховні матеріали, проводила вишколи і дошколи, редагувала пластовий журнал “Юнак”. Оксана Закидальська відіграла вагомому ролі у відновленні Пласту в Україні.

Тяжко вичислити всі організації чи установи в які Оксана Закидальська вкладала свій час і труд як наприклад навчання на курсах українознавства в школі ім. Цьопи Паліїв чи працю в літературно оціночному комітеті Кобзар.

Але чи не найбільше часу, уваги і любови Оксана приділяла родині своїм дітям і внукам.

Відійшла від нас людина золотого серця, щира, працююча надзвичайно скромна дорога нам Оксана Закидальська.

Вічная пам'ять!

Іроїда В.

A sorrowful farewell to Oksana Zakydalsky who shared her knowledge generously on the Kobzar Literary Award Committee in Toronto. Oksana read every book on the shortlist. In the Readers' subcommittee for 7 awards, her analysis led to constructive remarks that advanced the goals of the program. She supported and promoted each award ceremony by engaging large numbers of friends and colleagues to attend. Oksana's humility, kindness and wit will always be remembered. The heavens have gained an asset while our community suffers a great loss. Vichnaya Pamyat!

Christine Turkewych, PhD.

(Director of Kobzar Literary Award 2006-2018, Shevchenko Foundation)

Нам ніколи не бракувало тем для розмов. За келихом хорошого вина ми згадували старі добрі часи, аналізували щоденні новини, обговорювали щойно прочитані книжки. Завжди відкрита, завжди зацікавлена життям, завжди віддана Україні. Моя найближча подруга з діаспори.

Дякую Оксано, що Ти була. Без Тебе я б не був тим, ким я є.

Юрій Онух

Оксана Закидальська (з дому Вітушинська)

13-го березня, 1941 р до 10-го серпня, 2023 р.

Родилася у Кракові, упокоїлася в Торонті після короткої недуги.

Старша донька Орісі Вітушинської-Кривинюк (з дому Паладійчук) (1999 р) та Івана Вітушинського (1947). Василь Кривинюк був вітчимом Оксани. В 1966 р. одружилася з Тарасом Закидальським (2007) з яким провела 40 років щасливого родинного життя. Мати Данилові (Аня) та Оресту (Стефані), бабуся Тарасові, Маркові та Ієну.

Іммігруючи з своєю мамою та сестрою Іванкою Громяк (Адріян +) в Канаду з повоєнних таборів біженців, Оксана виросла в великій та жвавій українській громаді Торонта, вчилася в університеті МакГілл та закінчила магістерку в Лондонській Школі Економіки.

Після повернення до Торонта з Тарасом при кінці 70их років з Пенсильванії, де Тарас здав докторат та вчив філософію, Оксана працювала в онтарійському уряді. Вона виховувала свою сім'ю та присвятила чимало годин на волонтерську працю в українській громаді Торонта. Писала статті на освітні, культурні та політичні теми в газетах *Ukrainian Weekly*, *Новий Шлях*, та інших.

Ціле своє життя Оксана належала до Пласту, та захоплювалась ним – виховувала молодь та була головним редактором Пластового журналу *Юнак* (1995-2005), розробляла численні посібники матеріалів та пластових вмілостей.

В 1989-му році, Оксана зорганізувала та провадила першим обміном української та канадської молоді з Малою Академією у Львові під час якого учасники перебували по приватних домах. Була вчителькою в українській суботній школі в Торонті, де створила два нові курси. Більше ніж 30 років була членом Ради Директорів Українсько-канадського дослідно-документаційного центру, де вона відповідала за численні проєкти.

У невеликій кількості вільного часу, Оксана любила подорожувати, майже все з своєю дорогою сестрою, Іванкою – “Накою.” Вона мала велику родину – й свою – Громяки, Паладійчуки, Чолкани та Тимочки – та свого чоловіка Тараса – Крайчики та Максимові – з якими вона провела багато теплих вечорів довкола родинного столу. Їй подобалося вино таке саме як її гумор – сухе але з смаком. В своїх літніх роках Оксана найбільше радувалася та захоплювалася своїми онуками. Велика родина та численні друзі Оксани – в Канаді, Сполучених Штатах та Україні – сильно сумуватимуть за нею.

Вічная Пам'ять.

(подав Орест Закидальський)

Наша мама мала повне життя – насичене працею, споминами та друзями по всьому світі. Я хочу коротко згадати кілька тих речей, які вона найбільше любила й нам всім запам'ятовуються.

Перше – це було мистецтво – в нашій хаті на Аннет не було пустого місця на стіні, а в пивниці було досить картин на ще 5 хат. То якщо хтось має ідею, що ми маємо тепер з тими картинами робити – підійдіть пізніше і скажіть мені.

Друге це було подорожувати – Мама була на всіх континентах окрім Антарктики, й разом зі своєю сестрою, Накою, відвідали більше ніж сорок країн світу.

Мама мала хист попадати до країн тоді коли в них щось цікавого відбувалося – разом з Накою вони були в Індії коли з Пакістаном майже не вибухла війна, а разом зі мною була в Україні в серпні 91-го року, коли нарешті Україна стала незалежною.

Мама теж все життя любила науку, й разом з татом мене й Данила навчила любити читати й дискутувати (сваритися).

Було трохи менше приємно – коли мама є вчителькою в суботній школі. В ті роки коли вона вчила в школі Цьопи Паліїв, чомусь я рідше попадав до офісу директора школи пані Тані.

Мама захоплювалася історією та дослідями про неї - мала можливість в Документаційному Центрі брати участь в багатьох проектах.

Любила писати й довгі роки багато статей публікувала в громадських газетах, видавала пластовий журнал Юнак.

Все життя мама дуже любила пластування й таборування – вона була рада, що могла долучитися до відновлення Пласту в Україні. Любов до України їй передала наша баба Оріся, дідो Іван й мами вітчим Вака – а мама з татом мені з Данилом передали.

Найбільше мама любила друзів та родину. Чимало вечорів ми разом проводили за родинним столом або в нас вдома або в гостях родини мами – Громяків, Чолканів, Паладійчуків, Тимочків, або в родині тата – Крайчиків чи Максимових.

Своїх онуків Тарасика й Марчика мама все була готова бавити або пильнувати, чи взяти до музею або галереї. Останніх кілька років мама жила дуже близько Данила та Ані – й мала можливість часто відвідувати їх.

При столі в їхньому городі, ми продовжували ті родинні розмови, які почалися в баби й діда. На жаль через пандемію мама не могла провести багато часу в останніх роках з моєю Стефані та її сином Іеном – але все питалась та згадувала про них.

В літніх роках мами – Галя й Оксана дуже їй помагали, за що наша родина дуже вдячна.

Протягом останніх 16 років було трохи дивно маму бачити самою – ми були привикли, що коло неї все має бути її Тарас, за яким вона, як і ми всі, дуже скучали.

Тепер, ми будемо теж за мамою скучати, але нам стане трохи легше, коли згадаємо, що вона знова разом з своїм Тарасом.

Орест Закидальський

Подруга Оксана Закидальська

Оксана зробила неймовірний, багатогранний вклад у розвиток української громади а зокрема в українську скаутську організацію 'Пласт'.

Членкиня куреня Лісові Мавки, Оксана була віддана виховниця, зв'язкова та комендантка таборів. Для допомоги з юнацькою програмою та пластовими пробами, вона творила нові вміності для юнацтва, складала допоміжні матеріали, посібники і буклети та провадила бібліотекою й ресурсним центром в торонтонській станиці. Як член редакційної колегії "Історії Пласту" О.Субтельного (2016) Оксана написала історію Пласту в Канаді. Була головним співробітником видання "Пластовий Довідник" 1999.

Подруга Оксана десять років була головним редактором журналу «Юнак» (1995 - 2005) і видала 13 спеціальних журналів, таких як «Історія Пласту в іграх» та «Точки на ватрі».

Від 2001 року, подруга Оксана була референтом веб-сторінки Пласту в Канаді де поміщувала ряд ресурсів для молоді.

Подруга Оксана завзято допомагала у відродженні Пласту в Україні - організувала перші обміни юнацтва, провадила таборами, була в проводі вишколу на східній Україні і висилала безліч матеріалів виховникам в Україні. У 1989 році Оксана зорганізувала перший молодіжний обмін між канадською та українською молоддю з «Малої Академії» у Львові, де учасники перебували по приватних домах.

У вільний час від праці Оксана найбільше любила подорожувати, майже завжди зі своєю сестрою Іванкою (Накою). Вона мала велику і широку родину – як свою, так і чоловіка Тараса, з якими проводила багато вечорів за родинним столом. Її гумор, як і улюблене вино, завжди були сухі, але зі смаком. В останніх роках найбільшу радість та втіху їй приносили дорогі внуки.

Оксана залишає в глибокому смутку родину та друзів в Канаді, Америці та Україні.

Вічна їй пам'ять!

Пам'ятне Надгробне Слово подрузі Оксані Закидальській ЛМ від членок куреня УПС “Лісові Мавки”

З зелених гір, з долин широких, ми з України Лісові Мавки.....слова пісні пластового куреня “Лісові Мавки”, - багаторічною, активною учасницею якого була Мавка Оксана! Тематичною основою нашого куреня є «Лісова пісня» Лесі Українки. Поезія представляє один із багатьох життєвих принципів: щоб мати щастя в житті, треба залишатися вірним своїй природі. Подруга Оксана була вірна своїй природі, родині, Богові, Україні, і громаді. Подруга Оксана була для нас Мавок щирою сестрицею, вірною пластункою, і невтомною діячкою.

Як Мавка була покровителькою лісу, любляча душа яка здобула пошану серед лісових життелів , так і подруга Оксана заслужила пошану не тільки в усіх Мавок, а й у всієї Пластової родини та української громади Канади, Америки, України, та інших країн діаспори.

В Оксани був винятково діяльний характер. Була готовою усім допомагати. Невтомно, тихенько, часами і здавалось що підпільно, Оксана активно виконувала обов'язки в різних галузях, а зокрема у виховній праці та видавництві, не тільки в Пласті а і в ширшій громаді.

Мавка Оксана неповторна, і нам усім її буде дуже бракувати. У її серці було те, що ніколи не вмирає: любов і ласкава рука до кожного.

Подруго Оксано дякуємо Вам за все і даруємо цвіт папороті. Ви його держіть і над нами глядіть. До зустрічі!

Спогади

У далекому 1989 році, Оксана Закидальська організувала перший обмін дітей з українських шкіл Торонта з Малою академією наук Львова. Завдяки цьому обміну я вперше приїхав в Україну. Завдяки подрузі Оксані я також побував в Австралії на пластовій зустрічі на злам 1985-6 років. Жартома скажу: пані Оксана "винна" (хоча б трошки) в тому, що я - такий як є.

Невтомна організаторка, пластунка, інтелігент, добра Людина... Дякую подруго!!!

Вічна пам'ять!

Михайло Винницький

У 2012 році, коли Пласт відзначав 100-ліття, я був комендантом Крайового Вишкільного Табору. Подруга Оксана зголосилась до булав табору в якості виховниці. На той час я знав її тільки заочно як редакторку "Юнака" і людину, яка доклалась до відновлення Пласту в Україні на початку 1990-их років.

То ж наше, так би мовити, очне знайомство відбулось безпосередньо перед табором. Це були цікаві два тижні на Остодорі, де була колись новацька оселя, подарована Шептицьким. Ми також мали мандрівку і на Сокіл, де відбулась посвята копії першого пластового прапора та будівель відбудованого табору – музею.

Пригадую з яким завзяттям вона долучилась до перевірки здачі вмілості "Три пера", ходила з нами кілометри по лісі шукаючи юнацтво та перевіряючи як вони здають вмілість.

Не знаю, чи було їй фізично легко переносити таборові умови, ускладнені мікрокліматом Остодору (зранку інколи міг бути й іній на траві у серпні місяці), але я ніколи не чув, щоб вона на щось скаржилась. Завжди була весела і щира. Такий, знаєте, "олдскул" еталон пластуна чи пластунки, всі негаразди сприймати як завдання Великої Гри. Правдиво. Не тільки на словах.

Мала бажання долучатись до різних точок програми, вела навколопластові дискусії про скобів, вірилиць, завдання Третьої проби. Проводила вогники з гуртком тощо.

Такою я її запам'ятав після табору. Очевидно, ми мали багато спільних розмов, балачок, багато чого дізнався від неї про Пласт і пластунів Канади, як в цілому і про історію тамтешнього українства.

Андрій Ребрик

Зібрано з дописів на 'Facebook':

Марічка Мельник

Дуже сумна вістка для нас, її бувших юначок. Ми її все добре згадували і шанували, і я до нині добре пам'ятаю її голос. Вічна пам'ять і постійний СКОБ! нашій подрузі.

Лев Захарчишин

Оксана була однією з перших пластунок, яка повертала пластову ідею до України, чудова людина, самовіддана і вірна пластовій ідеї.

Тихо спи без тривоги...

Роман Ващук

Оксана мала великі заслуги як при відновленні Пласту в Україні, так і при стильово-змістовному оновленні "Юнака" та інших пластових видань. Тихо спи...

Ярина Ференцевич

Вічна пам'ять! Под. Оксана була прикладом для нас усіх.

Рома Гадзевич

Оксано була багаторічним кореспондентом The Ukrainian Weekly. Її статті та вістки все були дуже цікаві, інформативні та унікальні.

Уляна Підземицька

Жінка візії та дії, яка виховувала українську молодь, розбудовувала громаду і націю! Нам усім буде її не вистачати! Найглибші співчуття родині та всім, хто любив і шанував пані Оксану!

Ксеня Мариняк

Дуже свого часу мені помагала. І завжди була доброї гадки.

Іроїда Винницька

Відійшла від нас Оксана Закидальська, довголітній член дирекції Українсько Канадського Дослідчо Документаційного Центру (УКДДЦ) - нагороджена 16 жовтня 2022 року ГРАМОТОЮ признання і подяки за вагомий вклад в розбудову УКДДЦ. Прекрасна, добра, щира людина. Царство Небесне. Вічна пам'ять.

Оксана Кіс

Світла пам'ять світлій Людині! Все буду тепло згадувати її з вдячністю за підтримку і гостинність.

Дора Салабан Горбачевська

Вічна пам'ять пластовій товаришці з юнацьких років! Все приятельська і доброї гадки! Тихо спи, без тривоги!

Орест Шот

Вічна Пам'ять і Царство Небесне!

Подруга Оксана запам'яталась дуже щирою і самовідданою у своїй праці з перенесення пластової ідеї в Україну!!! Вона жила цією ідеєю і робила все можливе для цього!

Прекрасна і жертвна людина... Бог і Україна - це було в серці, а не лише на словах!

Вічна пам'ять...

Андрій Ребрик

Вічна пам'ять! Разом з нею таборували на КВТ 2012 в Україні в часі 100-ліття Пласту... Я був комендантом, а вона приїхала і була виховницею.

Христина Санторе

Вічная пам'ять і спокій при Вічній Ватрі нашій дорогій подрузі-Лісовій Мавці. Нехай тихо спить без тривоги!

Юрій Спольський

Наші мами були товаришки ще в Україні, так Сяня і я часто бачились тут у Торонті у нашій дитинстві. Яка шкода й велика втрата! Хай канадська земля Тобі буде легкою! Вічная пам'ять!

Ігор Бушак

Пішла у засвіти жертвна Велика Людина, яка була свідченням пластової ідеї та запальним носієм цінностей для молодих українців. Вічна їй пам'ять!

Мотря Онищук-Морозов

Дуже сумна вістка. Ми сьогодні її пом'янули хвилиною мовчанки на закритті МПЗ 2023 в Америці біля Клівеланд. Подруга Оксана була моєю зв'язковою і ми разом в Україні відвідували школи, щоб розповідати дітям про Пласт. Вічна її пам'ять.

Наталка Федорович

Яка сумна вістка! Подруга Оксана була надзвичайна Людина! Була серед перших пластунів, котрі допомагали відновити Пласт в Україні. Тихо спи без тривоги, подруго Оксано!

Остап Серeda

Дуже сумно. Пані Оксана - світла, інтелігентна, діяльна людина, тактовна і дотепна, з допитливим розумом і добрим серцем. Чимало від неї навчився, багато їй завдячую. Вічна Світла Пам'ять!

Оксана Горіх-Пастушак

Дякую, под.Оксано, за все що Ви нашому поколінню дали і навчили. Тихо спіть, без тривоги.

Орест і Таня Джулинські

Оксана зробила багатогранний вклад у розвиток української громади в Канаді як рівно ж як пластунка, зробила перші кроки у відновленні Пласту в Україні. Спи спокійно в Бозі, Оксано, а ми будемо пам'ятати Твої благородні діла!

Святослав Сурма

Славна людина, щира пластунка та завжди життєрадісна подруга! Вклоняюся її життєвому подвигу! Дякую Богові за можливість спілкування з нею! Вічна пам'ять!

Марта Мадич

Дякую за Ваше служіння для України і особистий вклад в кожного з нас.